

vilde berede sig selv — og maaske ogsaa ham — mange Vanskeligheder; og særlig havde han hele Dagen med Uro tænkt paa, hvorledes hans Familie vilde stille sig til hende og i det hele optage hans Tilbagekomst.

Han kastede et Blik hen paa hende, og da han saa' hendes Sindsbevægelse, nærmede han sig og lagde Hænderne kærligt om hendes Hoved.

„Slaa alle de Tanker hen, min Ven! Lad os ikke forfalde til den Slags Bekymringer. Nu skal vi netop slutte os tæt til hinanden og staa Last og Brast i Kampen for vort Hjem og vor Lykke. Ikke sandt? . . . Det vil maaske ikke altid blive saa let for os herefterdags; men naar vi blot holder sammen, saa gaar det nok, skal du se!“

Hun havde ikke længer Kraft til at sige ham imod, formaaede ikke en Gang at afværge, at han bøjede sig ned og kyssede hende.

. . . Mens de bægge i de følgende Dage i Stillehed begyndte at forberede sig paa et Opbrud, blev Sagen ikke berørt imellem dem. Men Hansine kunde mærke, at den vedblev at beskæftige ham, og da han for hver Dag tydelig nok blev mere urolig og ængstelig for det Skridt, han var ved at foretage, holdt hun endnu stærkere fast ved sin Beslutning.